

เตรียมเป็นชาวพุทธ

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๔๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ทำมา ต้องการธรรมะ ธรรมโอสถเป็นเครื่องดีของหัวใจใจ ธรรมโอสถเป็นโอสถทิพย์ ทำให้ใจเราเป็นสุข เราพยายามชวนขวยกันนะ ในพรรษานี้ก็วันนี้ถึงกลางพรรษาเลยละ เราพยายามสะสมบารมีไป ถ้ามันกระเสือกกระสนแล้วยังไม่ถึง ยังไม่ได้รสของธรรม รสของธรรม ขณะซึ่งรสทั้งปวง รสของธรรมนะ ธรรมจริงๆ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ธรรมะเป็นของประเสริฐ ประเสริฐมาก ประเสริฐจนสามารถชำระกิเลสได้ใจ เกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะอยู่ในราชสมบัติ มีสิ่งใดบ้างที่ไม่เป็นความสุขทางโลก มีพร้อมบริบูรณ์เลย แต่พอมาเห็นยมทูตทั้ง ๔ มันทำให้ขอกใจใจว่า จะสุขขนาดไหนมันก็ต้องตาย ตายแล้วก็ต้องเกิด สุขแก่ชาตินี้ที่ ๘๐ ปี หรือ ๑๐๐ ปีเท่านั้น แล้วยังมาอยู่กันอย่างนั้นแล้วตายไปหรือ มันขอกใจ มันแทงใจ มันเสียดใจใจ

คือว่า อยู่ในความสุขชาติหนึ่ง ถ้าเพลินเพลินไปมันก็มีความสุข แต่ผู้มีปัญญาไม่มีความปรารถนาขนาดนั้นนี้ อยากให้มันต้องเกิดต้องตาย ก็แบบว่าร้อนแล้วก็หนาว หนาวแล้วก็ร้อน ร้อนแล้วก็ทุกข์ ร้อนคือทุกข์ แล้วก็เวียนอยู่อย่างนั้น มันวนไปเวียนมา มันไม่มีที่สิ้นสุด มันขอกใจอย่างนั้นไง เสวยสุขมันก็เหมือนอยู่ในความรุ่มเย็น เดียวก็ออกไปตากแดดร้อนอีกแล้ว มันไม่มี วัฏจักรมันไม่มีที่สิ้นสุด จนต้องออกแสวงหาสิ่งที่เป็นความจริงใจ

ออกแสวงหาด้วยความมุมานะ จนชวนขวย จนตรัสรู้ธรรมเป็นสยัมภู ตรัสรู้ด้วยตนเอง มีความสุขมากของตนเองก่อน แล้วธรรมสมัยนั้นแก็กิเลสได้จริงหรือ ธรรมสมัยปัจจุบันนี้ทำไม

มันแก้กิเลสไม่ได้ อย่างนั้นหรือ ธรรมสมัยพุทธกาลมันวิเศษขนาดไหนถึงได้ชำระกิเลสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์แรก

ยสสะนะ แล้วต่อมาถึงได้ชำระกิเลสของปัญจวัคคีย์ก่อน ปัญจวัคคีย์เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นผู้ประพฤติพรหมจรรย์เหมือนกัน แต่ก็ต้องอาศัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ชี้ทาง เห็นไหม ปัญจวัคคีย์สิ้นกิเลสไปตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ที่ปฏิบัติหาคูหาอาจารย์เป็นผู้ชี้แนะ ธรรมโอสถขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ชำระใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาก่อน

แล้วก็เอาธรรมะอันนั้นเทศน์สอนปัญจวัคคีย์ไง ให้ปัญจวัคคีย์เห็นในขั้น ๕ เห็นไหม

“ขั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่มีในขั้น ๕ เวทนาไม่ใช่เรา สิ่งนั้นไม่ใช่เรา ควรยึดหรือ”

“ไม่ควรยึดพระเจ้าค่ะ”

“ถ้าไม่ควรแล้วเราจะยึดทำไม”

จนปล่อยวาง ในอนัตตลักขณสูตร เป็นพระอรหันต์ตามไป นั่นธรรมในสมัยพระพุทธกาล ปัญจวัคคีย์ตรัสรู้ธรรมตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปก่อน

แล้วก็มาถึงยสสะ ยสสะราชกุมารเป็นเศรษฐีอยู่ในปราสาท ๓ ฤดูเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีวาสนาบารมีขนาดนั้น มีความสุข เห็นไหม คนที่มีปราสาท ๓ ฤดู มีมโหรีขับกล่อมอยู่ตลอดเวลา แต่ในเมื่อตัวเองอยู่ในความสุขขนาดนั้นก็ยังไม่มีความสุขจริง

ความสุขแบบที่ว่าความสุขแบบที่แสวงหากันเพื่อที่จะให้มีความสุขไง ความสุขของโลก มันความสุขเจอด้วยามิส สมบัติพิสดาน ยศถาบรรดาศักดิ์ทำให้มีความสุข แต่มันก็สุขขณะที่มันเพลิดเพลินอยู่ในสมบัตินั้นนะ

แต่คนเราพอถึงแสวงหาทำให้จิตใจมันถึงธรรม จิตใจมันจะแสวงหาทางออก อยากจะแสวงหาความจริง เห็นไหม “ที่นี้ขัดข้องหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ” ยสสะออก เห็นอยู่ขณะว่าออกมาจากปราสาท เห็นไหม ใส่องเท้าทองค้ำนะ ออกมาจากความว่าในโลกว่าเป็นความสุข เป็นความสุขนั้นนะ “ที่นี้ขัดข้องหนอ ที่นี้วุ่นวายหนอ”

วุ่นวายจริงๆ แม้แต่ว่าในขณะที่ว่าแสวงความบำรุงบำเรอความสุขกันอยู่อย่างนั้น เพราะมันต้องเป็นการวุ่นวาย เป็นการแสวงหา เป็นการยึด เป็นการเอาแต่ไฟใส่ตัว แต่เข้าใจว่าเป็นความสุขกัน เห็นไหม จะแสวงหาทางออก จนออกไปในป่า ราวป่า องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดินจงกรมอยู่เห็นยสะราชกุมารมา “ยสะมานี้ ที่นี้ไม่ขัดข้อง ที่นี้ไม่วุ่นวาย ที่นี้อยู่ราวป่า สงัด วิเวก” เรียกเข้ามาแล้วเทศน์นะ เทศน์ให้ฟังเลยละ ให้ธรรมะ ธรรมโอสถสมัยพุทธกาลแก้กิเลสได้จริงๆ ใหม

แม้แต่ลูกเศรษฐีออกมาในความทุกข์ขนาดนั้น ต้องเทศน์อนุပ္พพิถาก่อน อนุပ္พพิถาคือว่าเทศน์เรื่องทาน เรื่องผลของทาน ทำทานทำบุญกุศลได้บุญกุศล ได้บุญกุศลแล้วได้ความสุขในปัจจุบัน แล้วบุญกุศลนั้นทำให้เกิดในสวรรค์ ตายไปแล้วเกิดบนสวรรค์ เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นพรหมถ้าตายไป เห็นไหม ให้ใจนี้ควรแก้เห็นเหตุเห็นผล

การสละ การให้มันมีเหตุและมีผลของมันในตัวของมันเอง ในการสละออก สละทาน สละความสุขของตัวเองให้คนอื่นบ้าง การเจือจางกัน เห็นไหม ควรแก้การงาน ให้จิตใจนี้ไม่แข็งไม่กระด้าง ไม่คิดแต่เอาเปรียบ การเอาเปรียบการแสวงหาตนเองให้ตนเองพ้นจากอยู่เหนือผู้อื่น มันเป็นความแข็งกระด้าง ให้มีการเจือจางกันในการให้ทาน ให้ทานเพื่อให้ความสุขกับคนอื่น ใจของตัวมันก็ไม่เหนือคนอื่น ไม่แข็งกระด้างจนเกินไป จนเทศน์อริยสัจ เทศน์อริยสัจนะ ให้ใจควรแก้การงาน ใจควรแก้การงานก่อนแล้วเทศน์อริยสัจ ๔ พระยสะสำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเหมือนกัน

นี่ธรรมสมัยพุทธกาลเป็นธรรมโอสถจริงๆ นะ แก้ไขกิเลสได้จริงๆ นี่พูดถึงผู้ที่มีปัญญา ผู้ที่มีอยู่ในสมบัติพัสถาน อยู่ในความสุข อยู่ในกามคุณทั้ง ๕ พร้อมเสมอเลยนะ แต่ก็ยังแสวงหาทางออก แล้วเจอธรรมโอสถ ธรรมจริงๆ ที่แก้กิเลสได้จริงๆ ด้วย ได้ยสะก่อน ได้ยสะแล้วถึงได้บริวารของยสะ สงฆ์ท่านถึงได้ออกมาเผยแผ่ไป

พระพุทธเจ้าถึงได้ไปอีกทางหนึ่งไปหาชฎิล ไปทรมานชฎิล ชฎิลเขาบูชาไฟ บูชาไฟมีนี้ฤทธิ์มาก บูชาไฟ ในโรงไฟนั้น ในตำราว่ามีพญานาคอยู่ พญานาคอยู่ในโรงไฟของชฎิลที่บูชาไฟอยู่ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไปทรมาน เป็นนักบวช เป็นเจ้าลัทธิลัทธิหนึ่งที่คนเคารพนับถือมาก จะไป แต่ก็ไปเขายังไม่พ้นจากกิเลส เขาอยู่ในวังวนของกิเลส แต่เขาเป็นเจ้าลัทธิ เขาเป็นผู้ที่กำลังหาทางออกอยู่ ยึดมั่นในความเห็นของตนนะ

เห็นพระพุทธเจ้ามาก็ว่าพระพุทธเจ้านี้ต่ำกว่าไง พระพุทธเจ้าไม่สามารถจะอยู่ในโรงไฟ
ไฟได้ ให้ไปอยู่ในโรงไฟนั้นเพื่อจะได้ไปเจอพญานาคไง พระพุทธเจ้าก็ไปอยู่ในโรงไฟ โรงที่บูชา
ไฟของเขา เหมือนกับเป็นจุดศูนย์กลางของเขานะ พระพุทธเจ้าทรงมานจนพญานาคอยู่ในอำนาจ
นะ เอลงบาตร เอาใส่ในบาตร จับทรงมานหมด จะน้ำท่วม น้ำแห้ง พญานาคพันไฟใส่
พระพุทธเจ้าทรงมานอยู่หมด

เสร็จแล้วถึงให้ทรงมาน เอาสิ่งที่เขาบูชา เพราะบูชาด้วยฤทธิ์ บูชาด้วยไฟ มันเป็นกสิณไง
ทรงมานนั้นเสร็จแล้วถึงได้ทรงมานชฎิลพี มีชฎิล ๓ ฟัน้องมีบริวารอยู่ ๕๐๐, ๓๐๐, ๒๐๐ เห็นไหม
ทรงมานนะ ทรงมานให้เห็นว่า สิ่งที่เขาบูชาอยู่นั้น เขาแสวงหาด้วยฤทธิ์ด้วยเดชนั้นไม่ใช่ ไม่ใช่
ทางออก เพราะมีฤทธิ์มีเดชก็มีกิเลส มีความยึดมั่นถือมั่นในความเห็นของตน มีความยึดมั่นถือ
มั่นในความรู้ของตน มีความยึดมั่นถือมั่นในฤทธิ์ในเดชของตน

ทรงมานอย่างนั้นนะว่า สิ่งที่เขาบูชาไฟนี้พระพุทธเจ้าให้อยู่ในอำนาจก่อน ให้อยอมรับไง ให้
ชฎิลยอมรับว่าสิ่งที่เขาทำไปนั้นไม่ใช่ ชฎิลมีความเห็นในใจว่าเขาเป็นพระอรหันต์ องค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ยังเก่งไม่เท่าเขา

พระพุทธเจ้ารู้วาระจิตของชฎิล ทรงมานชฎิลมาตลอด จนสุดท้ายแล้วก็ไม่ยอม จนบอกว่า
สิ่งที่ชฎิลพูดนั้นไม่จริงหรอก สิ่งที่เกิดในใจว่าเป็น ไม่เป็นหรือ เป็นพระอรหันต์ต้องชำระกิเลส
ได้ เห็นไหม ทั้งๆ ที่ว่าเขาว่าเป็นพระอรหันต์ เขาก่งกว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่ใน
หัวใจนั้นส่วนที่ว่าความเป็นจริงในใจของตนนะ ตนต้องรู้อยู่ มันเลี้ยวมันยก มันรู้ยู่ยู่สิ่งที่
กิเลสในหัวใจตัวมีไฉ

พอพระพุทธเจ้าพูดต่อหน้าว่า “ไม่เป็นหรือ ที่คิดอยู่นั้นนะ ยังทำไมทวิภูมิมานะอยู่”

จนชฎิลยอมไง ยอมขอบวชชบเศียรลงถึงพระบาทเลย แล้วลอยเครื่องบูชาไฟ ลอยเครื่อง
หนังไปเรื่อยๆ สิ่งที่เขาบูชาไฟเขาใช้กันอยู่ ลอยบริวารไป แล้วขอบวช น้องเห็นก็เลยขึ้นมาบวช
ตาม ตามบวชจนพระพุทธเจ้าเทศน์สอนไป สอนรวมแล้ว ๑,๐๐๓ คน ด้วยอาทิตตปริยายสูตร

บูชาไฟ ไฟเป็นความร้อน บูชาแต่ภายนอกไม่ได้ประโยชน์ บูชาภายนอกนะ ให้ไฟนี้เป็น
ตบะธรรมเผาใจ เผาโลก เผาโกรธ เผาหลงภายในหัวใจ ให้ทำฤทธิ์ ฤทธิ์เดช อันที่ว่าส่งออกนั้น
ให้ย้อนกลับเข้ามา พิจารณาเข้ามาถึงความจริงไป

บูชาไฟภายนอก มนุษย์ปี นิพพิทิต หัวใจ ตัวเริ่มต้นของการเป็นไฟ ให้ใช้ตะบะใช้ไฟเผา ตรงนั้น เผาเข้ามา เผาเข้ามา จนชฎินี่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ทั้งหมด ทั้งหมด ๑,๐๐๓ เพราะว่า สมัยนั้นชฎินี่เป็นศาสดา เป็นเจ้าลัทธินี้ในนครราชคฤห์ ที่ว่ามีลูกศิษย์ลูกหามาก แม้แต่พระเจ้าพิมพิสารก็เป็นลูกศิษย์

ฉะนั้น เวลาจะเข้าไปโปรดพระเจ้าพิมพิสาร ในตำราว่าอย่างนั้นจริงๆ ชาวเมืองราชคฤห์ เขามองมา เขาว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับชฎินี่ใครเป็นครูเป็นอาจารย์กันแน่ เพราะชฎินี่สำเร็จเป็นพระอรหันต์แล้วมีภิกษุด้วย รู้วาระจิต พระพุทธเจ้าถึงได้ถาม ถามว่าชฎินี่บวชเพื่อใคร ชฎินี่ถึงก้ม เห็นไหม เอาหัวชนบาทของ พระพุทธเจ้า ชนพระบาท ชนเท่านั้นะ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา เราเป็นลูกศิษย์” แล้วก็เหาะขึ้นไปบนอากาศ ลงมากี่มาราบอีก เพื่อให้ชาวเมืองราชคฤห์นี้ลงใจว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นองค์ศาสดา เป็นพระอรหันต์ที่แท้จริง ตัวเองหลงผิดมาก่อน แล้วค่อยกลับเนื้อกลับใจ

เพราะเจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีธรรมโอสธเป็นของจริงใจ ธรรมโอสธนั้นถึงได้มาชำระผู้ที่มิฤทธิ์มิเดช เข้าใจว่า มิฤทธิ์ มิเดช จนชำระฤทธิ์เดชอันนั้นออกมา แล้วมาเดินมรรคอริยสังขัง มรรคอริยสังขังมรรคอันองค์ประเสริฐขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นทางอันเอก อันเดินเข้าหาใจ นี่คือธรรม

อริยสัง ๔ มรรค ๘ อยู่ในการตรัสรู้ อยู่ในทางอันเอกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นธรรมโอสธ ที่ได้ทรมานเจ้าลัทธิต่างๆ ในสมัยพุทธกาล จนยอมสยบแล้วต้องมาเดินตามเป็นพยานหลักฐานกันว่าเป็นความจริง คือว่าธรรมในสมัยพุทธกาล แม้แต่จะเป็นลูกของเศรษฐีมหาเศรษฐี เป็นผู้มีปัญญา ก็ได้ธรรมโอสธนี้แก้ไขจนชำระกิเลสได้ ชฎินี่เป็นผู้ที่มีฤทธิ์มีเดชในสมัยพุทธกาล องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรมานด้วยธรรมโอสธ จนชำระกิเลสได้

แล้วธรรมสมัยปัจจุบันนี้มันชำระกิเลสไม่ได้แล้วหรือ

ธรรมในสมัยปัจจุบัน ปัจจุบันนี้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ประทานธรรมเอาไว้ ว่าในศาสนาพุทธนี้ ในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธโคดมนี้จะวางศาสนาไว้ ๕,๐๐๐ ปี แล้วนี่มันถึงพุทธกาลวางไว้ว่าเป็นธรรมโอสธ เป็นธรรมล้วนๆ นะ มันชำระกิเลสไม่ได้ เป็นเพราะอะไรถึงชำระกิเลสเราผู้ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ ทำไมใจของเราไม่ได้เข้าไป

เสวยธรรม ไม่ได้เข้าไปถึงธรรม ความรู้สึก เสวยสมาธิธรรม อริยธรรม ปัญญาธรรม ให้มันเกิดขึ้นจากในหัวใจของเรา ธรรมะสมัยพุทธกาลกับธรรมะสมัยปัจจุบันนี้มันจะล้ำสมัยไปแล้วหรือ ธรรมะอันนั้นกับธรรมะในสมัยปัจจุบันนี้มันจะมีผลค่อยลงไปแล้วหรือ ทำไมเราถึงทำไม่ได้อย่างนั้น

เพราะว่าเราเป็นชาวพุทธจริงไหม ถ้าเป็นชาวพุทธ ชาวพุทธต้องเชื่อในปัญญาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมตตาคุณขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่นี่มันเชื่อใคร? มันเชื่อกิเลส มันเชื่อกิเลสนะ

ในการศึกษาเล่าเรียนนะ ก่อนจะเข้าอุดมศึกษา มีเตรียมอุดมศึกษา ก่อนจะเป็นทหารต้องมีเตรียมทหาร ใอนี้มันเป็นชาวพุทธหรือเป็นเตรียมพุทธ เตรียมเป็นชาวพุทธ เพราะเชื่อในสิ่งที่โลกเขาเป็นไป ไม่ได้เชื่อพุทธ ถ้าเชื่อพุทธมันต้องเข้าถึงมรรคอริยสังขังได้ แต่นี่มันไม่ได้เชื่อพุทธโดยตามความเป็นจริง มันเชื่อประเพณี เชื่อสื่อ เชื่อความที่เขาสื่อกันมา เชื่อสิ่งที่เขาอธิบาย เขาทำเป็นไปนะ

ประเพณีวัฒนธรรม พิธีกรรมเข้าถึงไหม พิธีกรรมนี้เป็นเปลือก พิธีกรรมพระพุทธรเจ้าสอนไว้บอกไว้เหมือนกันนะ ในศาสนพิธี พิธีนี้เพื่อจะให้เราประกอบพิธีขึ้นมาเพื่อเป็นชาวพุทธ แต่ชาวพุทธก็ติดเปลือกกันทั้งหมดเลย

ธรรมะแก้กิเลสได้หรือไม่ได้ กิเลสมันเก่งกว่าธรรม กิเลสนี้มันเป็นโรคคือยาแล้วหรือ กิเลสปัจจุบันนี้กับกิเลสสมัยพุทธกาลมันเป็นคนละกิเลสหรือ ทุกข์อันเดียวกัน ทำไมมันคือยา ยานี้ไม่สามารถเข้าไปชำระกิเลสได้หรือ เราว่ากิเลสมันคือยา หรือธรรมะอ่อน ธรรมะ ยานี้แปรสภาพไป ยานี้คือยาคคุณภาพ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒,๕๐๐ กว่าปีมาแล้วนี้คือยาคคุณภาพไม่สามารถชำระกิเลสได้แล้วอย่างนั้นหรือ

นี่มันต้องมาเตือนตนใจ เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เป็นคนที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา ศาสนานี้เป็นศาสนาอันเอก เพราะว่าการเกิดและการตายนี้อยู่ในเรื่องของบุญและกุศลทั้งนั้น เราเกิดหรือเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนาหรือไม่เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็ต้องตายต้องเกิดแบบนี้ แต่ในเมื่อเราเกิดมาแล้วพบพระพุทธศาสนา แล้วธรรมะในสมัยพระพุทธกาลได้ชำระกิเลสจนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์แรกที่พ้นจากกิเลสไป ดับขันธปรินิพพานไปแล้ว แล้ว

ปัญญาวิเศษล่องไป ยสะล่องไป พวกชฎิล ๑,๐๐๓ ก็ล่องไปหมดแล้ว ล่องไป ล่องไป ชำระได้จริง อริยสาวกต่างๆ ก็ล่องไป ล่องไป

เราเกิดมาพบหรือไม่พบ เราต้องเกิด แต่ในเมื่อเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนานี้เป็นบุญกุศลของเราอย่างมหาศาลเลย

เราเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์นี้มีกายใจ มีกายกับใจ กายกับใจ กายมันเป็นเหมือนกับถ้าเป็นเหมือนกับโรงงานให้หัวใจนี้ได้อาศัยอยู่ หัวใจนะ หัวใจนี้คือขันธ ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ...รูป เวทนาความรู้สึก สัญญาคือความจำได้ก็หมายรู้ สังขาร สังขารคือความคิด ความปรุงความแต่ง เห็นไหม สังขาร วิญญาณ วิญญาณคือความรับรู้วงรอบอีก เป็นการสะสมไป อยู่ในร่างกายนี้ละ นี้ร่างกายกับหัวใจ

ทีนี้พอเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนาในกึ่งพุทธกาล การเทคโนโลยี การศึกษามันเจริญ เราศึกษากันจนหลงทางไป เราศึกษาพุทธศาสนา เราศึกษาพระไตรปิฎกจนหลงทาง จนว่าธรรมะนี้เป็นธรรมะที่อ่อน ธรรมะที่แปรสภาพ ธรรมะปฏิรูป

พระกัสสปะเคยถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วว่า ธรรมที่ว่าป็นธรรม ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันยังมีกาลถึงเมื่อไหร่ มันจะมีอะไรเข้ามาปลอมแปลง

พระพุทธเจ้าบอกพระกัสสปะนะ เปรียบเหมือนเงิน เงินถ้าเป็นเงินจริงอยู่ มันก็ยังคงอยู่ตลอดไป แต่ถ้ามีเงินปลอม เงินเทียมเข้ามาในเงินนี้ เงินนี้คุณค่าของเงิน คนจะเริ่มสงสัยลง เริ่มแปรสภาพไป ทำให้เงินจริงๆ นั้นก็คุณค่าต่ำลง

นี่ก็เหมือนกัน เราศึกษาเล่าเรียน เราศึกษาด้วยกิเลสของเรา เราศึกษา เราจำมาขนาดไหน มันก็เป็นกิเลสของเราเข้าไปศึกษาจำมา การวิเคราะห์การวิจัยในศาสนานั้น เราวิเคราะห์วิจัยด้วยวิธีการใด? ด้วยวิธีการที่มีกิเลสในหัวใจ มันก็ทำให้วิเคราะห์วิจารณ์ในกิเลสนั้น ในธรรมะนั้น แล้วแต่สายความคิดของใคร นี่แล้วแต่ความคิด แล้วแต่ครูบาอาจารย์ เดียวนี้จนเลอะเปอะไปหมดเลย

มีกายกับใจ เห็นไหม ว่ากายกับใจ นี้การศึกษานี้มันก็สะสมลงที่ความคิด ความใจ เห็นไหม ใจคือความคิด การสะสมอันนั้นสะสมมา สะสมมา การสะสมเข้าไป แล้วความเชื่อ เชื่อ ธรรมจริงหรือธรรมไม่จริงละ

ธรรม จะกิเลสคือยาหรือธรรมะไม่ตรงกับกิเลสนั้น

กึ่งพุทธกาล ใจ กึ่งพุทธกาล ความเชื่อต่างๆ เราเห็นว่าธรรมะอ่อนไปหรือว่าเราอ่อนไป

ถ้าเราเป็นชาวพุทธจริงเราต้องเชื่อในทาน ในศีล ในภาวนา ทานคือการให้ เดียวนี้การให้
นี่ไม่ให้ด้วย แถมยังไม่เชื่อว่านรกสวรรค์มีด้วย แถมไม่เชื่อว่าการประพฤติปฏิบัติจะได้ผลจริง
ตามความประพฤติด้วย การทำก็เลยสักแต่ว่าทำ การทำถึงว่าเป็นการสักแต่ว่าทำ แม้แต่ธรรม
จริงๆ กิเลสก็ยังมีมาเลื่อมมาสอน มาเลื่อมในขณะที่ประพฤติปฏิบัติให้อ่อนปวกเปียกให้ลุ่มไป

การเลื่อมการสอน เลื่อมในหัวใจ เวลาใจมันจะเป็นไป มันจะลงไป ว่าสิ่งนั้นเป็น มันเป็น
อุปกิเลส อุปกิเลสภายในหัวใจ เห็นไหม ในหัวใจที่ว่าประพฤติปฏิบัติ มันเป็นการครอบงำ
เป็นการนึก เป็นการวาดภาพไว้ก่อน นี่มันอ่อนลงเพราะว่าเราให้ค่าอ่อนเอง เราไม่เคยเข้าไปแสวง
ธรรมจริง เราไม่เคยเห็นธรรมจริงเราจะรู้ธรรมจริงได้อย่างไร เราเชื่อในการวิเคราะห์วิชัย หรือว่า
เชื่อในสาขาต่างๆ ที่เขาอธิบายธรรมะกันมา มันอธิบายว่าอย่างไรนะ

อธิบาย เห็นไหม สิ่งใด รูป รส กลิ่น เสียงข้างนอก ความสัมผัสนี่เป็นอนัตตา
พระพุทธเจ้าก็บอกว่าเป็นอนัตตา สรรพสิ่งในโลกนี้เป็นอนิจจัง ความเป็นอนิจจังมันแปรสภาพ
ตลอด สิ่งที่แปรสภาพเกาะเกี่ยวไม่ได้ เกาะเกี่ยวเป็นทุกข์ สิ่งใดเป็นทุกข์สิ่งนั้นเป็นอนัตตา เป็น
ไตรลักษณ์ กฎจริงมันเป็นความจริงของมันโดยตายตัว ธรรมชาติเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว สัพเพ ธมฺ
มา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายแปรสภาพตลอด ทั้งวัตถุด้วย ทั้งความคิดทุกอย่างต้องแปรสภาพหมด
ต้องแปรสภาพหมด

แต่เราไปคาดไปเดาให้มันแปรสภาพก่อนใจ เราไปมองให้มันแปรสภาพ เห็นไหม ว่า
ต้องแปรสภาพ หรือไปคิดถึงอนาคตก่อน เดาคาดหมายไว้ใจ ฉะนั้น สิ่งที่ประสบ ใจที่เข้าไป
สัมผัส คือ รูป รส กลิ่น เสียงภายนอก แล้วว่าแปรสภาพให้เห็นตามความเป็นจริง ให้เห็นตาม
ความเป็นจริงใจมันก็ปล่อย ปล่อยสิ ปล่อยแบบนั้นนะ ปล่อยเพราะว่ามันเป็นปัจจุบันธรรมใหม่
ธรรมะมันเคลื่อน มันเคลื่อนตรงไหนนะ? มันเคลื่อนตรงนี้

การดูกายภายนอก ความเห็นความกระทบกระทั่งกันภายนอก แล้วความสลดใจ มัน
ปล่อยเข้ามา ถูกต้อง ปล่อยเข้ามานะ ให้มองสรรพสิ่งนี้เป็นไปทั้งหมดเลย ให้เห็นตามความเป็น
จริง ไม่ให้อารมณ์เกิดขึ้นกับสิ่งนั้น ถ้าเราผูกพันในตัวของเราเอง เอาตัวของเราเข้าไปผูกพันใน

เหตุการณ์ต่างๆ เราจะเกิดอารมณ์ร่วมไปด้วย ย้อนกลับมาให้มันเป็นอิสระของตัว พร้อมทั้งสตินะ พร้อมทั้งสติด้วย สติอยู่ตลอดเวลาทำให้จิตใจนี้เข้มแข็ง เป็นเราไง แล้วพอมันรวมเข้ามามันจะมีสติพร้อมอยู่ แต่ถ้าไม่มีสติ เราปล่อยให้มันรวมเข้ามา มันจะรวมเข้ามา แล้วว่าอันนี้เป็นอารมณ์ร่วมไง

สิ่งที่ปล่อยรูป รส กลิ่น เสียงเข้ามานี่ ปล่อย รูป รส กลิ่น เสียงเข้ามา มันปล่อยเข้ามาตามความเป็นจริง แต่ปล่อยให้รวมตัวเป็นพุทธแท้ใจ

พุทธหมายถึงว่าสัมมาสมาธิ ไม่ใช่เตรียมพุทธ

สิ่งที่การประพฤติกฎปฏิบัติตามกระแสอยู่เป็นการเตรียมตัวเท่านั้น เป็นการเตรียมตัวให้ตัวนี้พ้น หัวใจนี้พ้น ควรแก่การงานไง เพราะต้องให้เชื่อนรก นรกมีจริง ไฟในหัวใจนี้เป็นความทุกข์ ตายไปก็ตกนรก ทำบุญกุศล ทำความดีขึ้นมาในหัวใจ ใจนี้เบา ใจนี้สมควร ใจนี้มีคุณงามความดี ใจนี้อึด เพราะตัวเองเป็นผู้ที่ว่าไม่หว่าระแวงในใจของตัว ตายไปก็ขึ้นบนสวรรค์ไป เกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นพรหม หลักตามความเป็นจริงมีอยู่ แต่กิเลสมันทำให้ไม่เชื่อ ไม่ให้เชื่อแล้วไม่ยอมกระทำ

แต่ถ้าเป็นชาวพุทธจิตมันสงบเข้ามา มันจะเห็นสิ่งตรงนี้เพราะใจมันเป็นนะ

ในหัวใจของเราพอจิตมันสงบเข้ามามันจะเห็นความเป็นไปไง ถ้าจิตดวงนั้นเห็นว่าเวลาสงบลงเห็นสรรพสิ่งที่ว่าลึกลับ จะว่าลึกลับสำหรับคนที่ไม่เห็น แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เคยลึกลับเลย ๓ โลกชาตินี้ทะเลหุมศ รู้หมด องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงประธานธรรมไว้ตามความเป็นจริงว่านรกมี สวรรค์มี หัวใจของเราผู้ปฏิบัตินี้แหละ มันเคยผ่านทั้งนรกและสวรรค์ ผ่านทุกๆ ภพมาตลอด

ฉะนั้น จิตสงบเข้ามามันจะเห็น บางทีจะเห็นสิ่งอย่างนี้ ถ้าเห็นอันนั้นก็เป็นหลักความจริงนี้คือว่าเป็นความเชื่อใจ ชาวพุทธต้องเชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม แต่สิ่งที่ว่าสักแต่ว่าเชื่อแล้วทำตามพิธีกรรม ไหลตามกระแสไป เห็นไหม อันนั้นหรือเป็นชาวพุทธ

เตรียมตัวจะเป็นชาวพุทธเท่านั้น เพราะสิ่งที่พูดกับหลักความเป็นจริงในความเชื่อในหัวใจ อันนี้คนละอัน หลักความจริงความเชื่อของเรา เห็นไหม เราประกันหัวใจของเรา เรา รู้จริง เรามั่นคงจริง อันนี้การประพฤติกฎปฏิบัติของเราก็จะสมจริง เราปฏิบัติสักแต่ว่า ปฏิบัติตามเขาไป

ว่าเป็นชาวพุทธ ว่าการปฏิบัติสมาธิ ทำความเพียร ทำวิปัสสนา แต่ก็ทำเป็นการมีนชาไปตาม กระแสอย่างนั้น มันเป็นชาวพุทธจริงหรือเตรียมจะเป็นชาวพุทธเท่านั้น

เตรียมตัวจะเป็นชาวพุทธ เราจะเป็นพุทธแท้ หรือจะเตรียมตัวเป็นชาวพุทธ เราต้องยกลิ เราเชื่อเฉยๆ เชื่อด้วยอารมณ์ กับความที่เข้าไปสัมผัสตามความเป็นจริงนะ จะใช้คำว่าศรัทธา อจลศรัทธาก็ได้

ศรัทธาที่คลอนแคลน ลูบๆ คลำๆ เห็นใหม่ กับอจลศรัทธาที่จิตนี้สงบ จิตนี้เป็นกัลยาณ ปลูกขงใจ ตักรูป รส กลิ่น เสียง ตัดความแปรสภาพจากเป็นไปภายนอก ใจนี้เกาะเกี่ยวไป ๓ โลกธาตุ ความรู้ต่างๆ ข่าวสารต่างๆ จิตนี้เกาะเกี่ยวไปหมด พอรู้ว่าสรรพสิ่งโลกนี้มันเกิดขึ้นแล้ว ดับไป มันเป็นอย่างนี้ตลอดเวลา มันจะหดเข้ามา หดเข้ามา หดเข้ามาจนเป็นสัมมาสมาธิ เป็นสมาธิที่สติพร้อมอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ว่ากิเลสเริ่มสงบตัวลง เพราะกิเลสเป็นกิเลสเหมือนกัน พุทธกาล กิเลสปัจจุบันกับกิเลสครั้งพุทธกาลอันเดียวกัน

แต่ธรรมโอสถครั้งพุทธกาล พระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ตรัสรู้ เป็นผู้จับจอง เป็นเจ้าของทฤษฎี เป็นเจ้าของธรรม เป็นผู้ที่ชี้แนะเอง มันจะคลาดเคลื่อนไปไหน แต่ปัจจุบันเจ้าลัทธิหรือการ ประพฤติปฏิบัติมันแล้วแต่ความเห็นของตนแต่ละบุคคลๆ ไป มันเอาความจริงจากเป็นธรรม แท้ๆ มาจากไหน

นี่ครั้งพุทธกาลถึงว่าพระพุทธเจ้าเป็นผู้ที่สอนเอง ครูบาอาจารย์ที่แนะนำนั้นพระพุทธเจ้า ก็ประกันเองว่า ถ้าอาจารย์องค์นั้นพูดก็อย่างนั้น ถ้าพระพุทธเจ้าจะเทศน์ก็ต้องเทศน์เหมือนกัน เห็นใหม่ พระพุทธเจ้าประกันตลอด เพราะพระพุทธเจ้ารู้อยู่ตลอดเวลา

ฉะนั้น เวลาลงเป็นสมาธิเข้ามามันถึงเป็นสมาธิตามความเป็นจริงใจ ถ้าตามความเป็นจริง นี้เหมือนกับว่ามันก็ต้องพร้อม เหมือนกับน้ำเดือด น้ำเดือดเราจะปรุงอะไรนี้จะได้ทุกอย่าง น้ำ เดือด น้ำที่เดือดแต่นิ่งอยู่

สัมมาสมาธิคือจิตที่สงบควรแก่การงาน ควรแก่การงานที่จะใส่ข้าวก็หุงข้าวได้ ต้มแกง ทุกอย่างจะเป็นอาหารขึ้นมาทั้งหมดเลย ควรแก่การงานถึงเป็นสัมมาสมาธิ ไม่ใช่ว่าปล่อยวางเข้า มา ปล่อยวางเข้ามาแล้วหายไปเลย ปล่อยวางเข้ามาแล้ว มันปล่อยวางอารมณ์ความยึดภายนอก

ปล่อยวางอารมณ์ ไม่ใช่ปล่อยวางกิเลส ปล่อยวางสายงาน ปล่อยวางสายงานเฉยๆ ต้องย้อนกลับมา

กายนี้เหมือนโรงงานใหญ่ กายเรานี้ละ เหมือนโรงงานใหญ่เลย แล้วผลิตออกมา มีโรงงานประกอบรถยนต์อย่างใหญ่มาก ประกอบรถยนต์ออกมามหาศาลเลย รถยนต์นี้ไหลออกมาเป็นพันๆ คันอยู่ในโกดังนี้ ประกอบขึ้นมา แล้วก็รถยนต์ขึ้นมาอยู่ในโกดังมันได้อะไรขึ้นมา

การศึกษานะ การจำตำราทั้งหมด การจำ เห็นใหม่ การจำคือสังขารคิดปรุงแต่ง สัญญามันจับไว้ จับไว้ เรารู้ทฤษฎีไปหมด เรารู้วิธีการไปหมด เรารู้มหาศาล พระไตรปิฎกคำสั่งสอน พระพุทธเจ้านี้ท่องได้ทุกคำ ทุกตัวอักษร เหมือนกับเราประกอบรถยนต์ได้มหาศาลเลย แต่เราไม่ได้ขายรถยนต์ออกไปเลย โรงงานนั้นต้องเจ๊ง โรงงานนั้นอยู่ไปไม่ได้ เพราะว่าลงทุนในการประกอบรถยนต์ไปแล้วเป็นการลงทุนมหาศาล

สร้างโรงงานขึ้นมาคือเราเกิดเป็นมนุษย์สมบัติ เราได้โรงงานขึ้นมาแล้ว แล้วก็ศึกษา เราก็จำมาตลอด อันนั้นเหมือนกับประกอบรถยนต์ คือทฤษฎีที่เราจำมาทั้งหมด แล้วไม่ได้ขายรถออกไป เราไม่ได้ขายรถออกไปเลย แล้วโรงงานนั้นเจ๊งก็หมายความว่า เราก็ต้องตายไปพร้อมกับโรงงาน คือร่างกายของเรานี้ไง แล้วก็ความจำของเรานั้นไง ตายไปตรงไหน? ตายไปเพราะว่าโรงงานนั้นเจ๊ง หมายถึงว่าชีวิตเราต้องสิ้น ชีวิตเราต้องดับไป เราก็ได้แต่วัตถุไป คือร่างโรงงานกับรถยนต์นั้นเท่านั้น รถยนต์คือความจำ มันจำมา มันสะสมมานะ

แต่ถ้าเราเป็นผู้ฉลาด ตามหลักตามความเป็นจริงของธรรมโอสถสมัยพุทธกาล พระพุทธเจ้าสอนใจ การศึกษามานั้นคือเราประกอบรถขึ้นมามันถูกต้อง เพราะเราจะเอารถหรือว่าเอาสินค้าของเราออกตลาด ออกตลาดนะ มันต้องมีผู้ขายออกไป เห็นไหม ความยึดมั่นถือมั่นที่มันติดอยู่กับความรู้ของตนนะมันไม่ยอมออกไป ประกอบรถยนต์เข้ามาคือว่ารถยนต์นี้มีแต่คันงามๆ มันไม่ยอมสละความคิดของตน แล้วมันจะได้อะไรขึ้นมาละ

ถ้าเราขายรถยนต์ แล้วเราสละรถยนต์ออกไปทั้งหมด เราได้อะไรมา? เราต้องได้เงินมาสิ เราต้องได้สิ่งตอบแทนจากการซื้อขายนั้นมา เราสละความคิดของเราออกไป เราสละออกไปมันจะได้สิ่งขึ้นมาคือธรรม เราถึงได้เสวยธรรม คือว่ารสของธรรมชนะซึ่งรสทั้งปวง รสของธรรมไม่ใช่รสของโรงงาน ไม่ใช่รสของรถยนต์ เพราะเราประกอบเอง เรารู้ทฤษฎีมา เราจำธรรมะ

พระพุทธเจ้ามา เราสามารถตั้งโครงการอะไรก็ได้ เราคิดอย่างไรก็ได้ เพราะธรรมชาติของพระพุทธเจ้าหมายถึงพิมพ์เขียว เราจะแต่งเราจะทำอย่างไรก็ได้ แต่เราไม่ได้สละออกไป

ถ้าเราสละออกไปแล้วนะ เป็นชาวพุทธที่เป็นชาวพุทธโดยหลักตามความเป็นจริง พระพุทธเจ้าสอนชาวพุทธตรงนี้ พุทธต้องให้หันกลับมาดูที่ความเข้าใจของตน ไม่ใช่รู้พิธีกรรมรู้ทุกอย่างแล้วก็สะสมไว้ สะสมไว้ไง ฉันรู้ ฉันยอด ฉันเยี่ยม ฉันประกอบได้ทุกที่หือ ฉันทำได้ทั้งนั้น นี่พิธีกรรม พิธีกรรมประเพณีวัฒนธรรมเป็นแค่ส่วนประกอบของการว่าคนคนนี้มีวัฒนธรรม หรือเป็นประเพณีชาวพุทธ ประเพณีนี้ใช้เป็นประโยชน์ต่อเมื่อรถยนต์ขายออกไป เราก็ต้องประกอบขึ้นมาเพื่อจะให้ใช้ได้ใช้ต่อไป ความรู้อันนี้เป็นประโยชน์ต่อเมื่อเป็นการประกอบรถยนต์ คือพิธีกรรมเท่านั้น แต่ธรรมชาติความเป็นจริงคือผลประโยชน์จากการขายรถยนต์นั้นออกไป มันถึงจะได้สิ่งที่ว่าสุขใจแท้

สุขใจหมายถึงว่ารถยนต์นั้นมันก็เป็นนามธรรม กลายเป็นเงินขึ้นมา เห็นไหม ทับรถยนต์นั้นอยู่ในแบงก์ กับเราแบกไปไหนเราก็แบกไป เราประกอบ เราไปไหนเราก็ทูนไป มันเป็นความทุกข์ใหม่ แม้แต่ความรู้ที่ศึกษามากก็มาสะสมไว้เป็นความทุกข์ของตน ความศึกษาอันนี้มาเพื่อที่จะละสิ่งภายนอกไป เราไม่มีวิชาการใดๆ เลย เราไม่สามารถประกอบรถยนต์ขึ้นมาได้ เรามีวิชาการขึ้นมาเราถึงจะประกอบรถยนต์ได้

เหมือนกัน เราไม่มีพิธีกรรมเลย เราไม่รู้สิ่งใดเลย เราก็ไม่สามารถสละให้กิเลสไม่เกาะเกี่ยวรูป รส กลิ่น เสียงภายนอกได้ สิ่งที่กระทบอารมณ์กระทบ กายข้างนอก รูปข้างนอก การดิ้นนินทาข้างนอก ความเป็นอยู่ของเรา เห็นไหม ธรรมะสอนให้แบบว่า สิ่งสิ่งนี้เราไม่เกิดก็มีอยู่ เราเกิดมาก็มีอยู่ มันเป็นโลกธรรม ๘ สิ่งสิ่งนี้มีอยู่ตลอดเวลา เราเกิดมาประสบ ถ้าเราเข้าใจ เราก็ปล่อยวางได้ เราไม่เข้าใจเราก็ติด เห็นไหม นี่วิชาการประกอบรถยนต์ เราสามารถหลบหลีกตรงนี้ได้

เราก็เป็นคนคนหนึ่งอยู่ในสังคม เชิดหน้าชูตาได้ เพราะเราเป็นเจ้าของบริษัทประกอบรถยนต์ เราก็หลบหลีกจากอารมณ์กระทบกระทั่งนี้ไปได้ เขาก็เชิดหน้าชูตาว่า คนคนนี้เป็นชาวพุทธ คนคนนี้เป็นนักปราชญ์ รู้พิธีกรรมไปทั้งหมด แต่ความทุกข์จริงๆ ในหัวใจส่วนลึกได้ชำระไปไหม? แบกไปตลอด แบกไปตลอด ธรรมโอสถใจ กิเลสมันเก่งหรือว่าธรรมะด้อยค่า นี่มันเป็นความเห็นผิดหรือความเห็นถูกของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ

ถ้าความเห็นจริงของพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอกว่าสิ่งสิ่งนี้ เห็นใหม่ ตบะธรรม สอนชฎิล ความเขม้นเผาที่ มโนวิญญาณีปี นิพพินุติ ความเบื่อหน่ายในหัวใจ ความสัมผัสของใจ ผลที่เกิดขึ้นจากการสัมผัสนั้น เบื่อหน่าย มโนวิญญาณีปี นิพพินุติ มโนสมุสเสปี นิพพินุติ เห็นใหม่ ตัวหัวใจ ตัวเริ่มต้น ตัวนั้นก็เบื่อหน่าย ตัวแบกไว้

ความสัมผัสคือการประกอบขึ้นมาเป็นรถยนต์ก็น่าเบื่อหน่าย ผลจากการที่สะสมไว้เป็นวัตถุก็น่าเบื่อหน่าย เพราะมันต้องการรักษาไว้ทั้งหมด สละออกไป สละไม่ได้ เราทำขึ้นมาเหนือโทษกาย ใครจะกล้าสละออก เห็นใหม่ พระพุทธเจ้าสอนให้สละ ให้สละอย่างไร? ให้เห็นโทษของมันไง สิ่งใดถ้ามีเป้าหมาย เราสามารถจับผิดตัวเราได้ เราสามารถเห็นสิ่งที่มันเป็นของจะใส จะสะอาด จะสว่าง จะสงบ ขนาดไหนก็แล้วแต่มันต้องแปรสภาพ เมื่อแปรสภาพมันจะให้ ความเฉา ความทุกข์กับเรา เพราะเรา

การตลาดของเรา เราไม่สามารถระบายรถยนต์ช่วงนี้ออกไปได้ ราคามันจะตก แค่นี้เราก็ทุกข์แล้ว หัวใจที่มันเศร้าหมอง หัวใจที่มันใสสะอาด มันสว่าง มันสงบ มันเศร้าหมอง เราทำไมจะไม่ทุกข์ ถ้าเห็นเป็นบริษัทประกอบรถยนต์ ประกอบจริงๆ เพราะอะไร เพราะว่าวิชาการคือการศึกษามา เรามาสูมไว้ในหัวใจใจ แต่ถ้าเป็นนามธรรมแล้วมันมองไม่เห็น ถ้ายกขึ้นมาเป็นส่วนโรงงานประกอบรถยนต์ใหญ่ๆ ที่มันสะสมไว้ในหัวใจมหาศาล

แต่ถ้าลองเอาส่วนนี้ออกมาอ้างอิงกัน นี่ธรรมะปลอมไง เอารถยนต์มาอวดกัน เอาความรู้มาอวดกัน แล้วมันก็ปล่อยวางกันหลอกๆ ปล่อยวางเพราะมันเป็นนามธรรม รถยนต์เป็นวัตถุ อารมณ์ความรู้สึกการจามา วิชาการนั้นมันเป็นนามธรรม อธิบายออกมาเป็นวิชาการ อธิบายออกมาในการกระทบกระทั่ง หัวใจการสัมผัสแล้วปล่อยวางไว้

“แหม! มันสงบ มันสว่าง มันสงบ”

มันสงบ มันสว่าง นั่นมันเป็นสังขาร มันเป็นความจำ มันเป็นอาการของใจทั้งหมด มันไม่กระเทือนถึงกิเลสหรอก เพราะว่าเจ้าของผู้ที่เป็นเจ้าของบริษัทรถยนต์ละ บริษัทกับโรงงานมันเป็นวัตถุอันหนึ่ง ผู้ที่ประกอบมันขึ้นมาสั่งดำเนินการขึ้นมานั้นเป็นใคร

อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เจ้าวัฏจักรอยู่ที่กลางหัวใจ เจ้าวัฏจักรคือสิ่งที่ริเริ่มของความคิดริเริ่มไง มารเคย เธอจะเกิดอีกไม่ได้ในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเราเห็น

การเกิดของเธอแล้ว เธอเกิดจากความดำริของเราต่างหาก เห็นไหม เธอเกิดจากความดำริของเราต่อไปนี่เราจะไม่ดำริถึงเธออีกแล้ว มารจะเกิดขึ้นจากในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้อีกเลย

นี่เจ้าวัฏจักรก็เป็นเจ้าของบริษัทนี้ไง เป็นคนดำริ เป็นคนก่อสร้าง เป็นคนที่จัดการขึ้นมาให้มันเกิดขึ้นมาไง

เราได้อยู่กับได้หัวใจมา หัวใจที่เป็นปัจจุบันนี้เป็นหัวใจที่เจ้าวัฏจักรก็มองไม่เห็น เจ้าวัฏจักรนี้เป็นปฏิสนธิตัวเกิดขึ้นมา เราถึงได้ภพขึ้นมา ภพคือภพปัจจุบันนี้ไง ภพคือมนุษย์ของเรานี้ไง เราได้ละโรงงานประกอบมาคือร่างกาย ความคิดความนึกทุกอย่างของเรานี้เป็นรถยนต์ เป็นส่วน เป็นรถยนต์ เป็นคัน เพราะความคิดอารมณ์อารมณ์หนึ่ง มันก็เกิดขึ้นมาได้อารมณ์หนึ่ง

อารมณ์ความคิด วันหนึ่งคิดก็ร้อยก็พันแปด นั่นแหละมันก็ยี่ห้อก็ไม่รู้ที่มันคิดขึ้นมา มันเป็นนามธรรมทั้งหมด แต่โรงงานนี้ของจริง โรงงานนี้ต้องแตกสลายไป แต่แตกสลายไปพร้อมกับกิเลสที่มันตายไปพร้อมกันอันนั้น เพราะเป็นชาวพุทธที่ว่าเป็นผู้ที่เตรียมเป็นชาวพุทธ เตรียมเฉยๆ ไม่ใช่ชาวพุทธตามหลักความเป็นจริง

ชาวพุทธตามหลักความเป็นจริง ถึงอย่างไรก็ต้องรู้ตรงนี้ ยกใจขึ้นมาให้เห็นความแปรสภาพตามความเป็นจริง สัพเพ ธมมา อนตตา มันเป็นธรรมชาติของมันที่ต้องแปรสภาพตลอดเวลา การแปรสภาพอันนั้นถ้าทันมันก็ปล่อยวาง ถ้าไม่ทันมันก็แบบว่าเราไม่รู้เรื่องอะไรเลย เห็นไหม อันนั้นก็เป็นผู้ที่เตรียมเหมือนกัน ไม่ใช่พุทธแท้

พุทธแท้มันรู้เท่า รู้เท่า รู้เท่า รู้เท่า รู้เท่าเพราะความเชื่อตามหลักความเป็นจริง ความมีสติสัมปชัญญะ มีความเกรงกลัว มีความละเอียดอ่อนเบา ฝ้าดูตามความเป็นจริงเข้าไปเป็นมรรค อริยสังขัง การย้อนกลับเข้าไปจนถึงกับว่า ฟังสิ จนถึงกับว่า เราสามารถจำหน่ายรถออกไปทั้งหมด เพราะความคิดนี้เป็นความจามา มันสะสมเข้ามา มันจะแสวงหา มันเกาะเกี่ยวขึ้นมาอย่างไรแล้วแต่ มันเริ่มจาก อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา

อวิชชาปจฺจยา สงฺขารา เป็นเจ้าของโครงการทั้งหมดนะ ความคิด ความทุกข์ ความยึด ความพิจารณาภายใน กายนอก กายใน กายในกาย เกิดขึ้นมาจากธรรมะย้อนทวนกระแสกลับเข้าไป

มรรคอรียสังข์จ้งย้อนกลับเข้ามาดู จะเข้าไป ถ้าเราเข้าไปถึงครั้งแรก เราจำหน่ายรถออกไปขนาดไหนก็แล้วแต่ เราจะได้ผลกลับมาขนาดนั้น

พิจารณากาย พิจารณาเวทนา พิจารณาจิต พิจารณาธรรม เห็นใหม่ กาย เวทนา จิต ธรรม เป็นขั้นเป็นตอน เราจำหน่ายออกไปเรื่อยๆ จำหน่ายออกไปเรื่อยๆ มันจะได้เงินสะสมเข้ามาเป็นธรรมโอสัดที่เราประสบเข้ามา ธรรมโอสัดอันนี้จะเป็นความสุขมหาศาลที่สุขแบบโลกนี้ไม่มี

โลก ความสุขของโลกอย่างท้องคัมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ยสะราชกุมาร หรือว่าผู้มีฤทธิ์มีเดชเหมือนขฤติ เห็นใหม่ ก่อนที่จะตรัสรู้มันมีความสุขทำไมถึงแสวงหาทางออกต่อความสุขทางโลกถึงไม่มี เป็นความพอใจ เป็นความกิเลสเสียมสอน เป็นกิเลสมันอ่อนยวบให้ลงให้หัวใจนี้เป็นอิสระชั่วคราว อันนั้นถือว่าเป็นความสุขใจ กิเลสบังคับเสียดสีบีบบี้สีไฟในหัวใจ หัวใจมันทุกข์ หัวใจมันร้อน หัวใจใจมันจะขาด ปล่อยให้หายใจ ปล่อยให้ช่วงเวลาให้ผ่อนคลาย ใจ อันนั้นเราก็หลงระเริงแล้วว่าเป็นความสุข ถึงว่าความสุขทางโลกไม่มี

ถึงว่า ถ้าจิตเข้าไปสัมผัส เข้าไปสัมผัสนะ ขายรถยนต์คือพิจารณากาย เวทนา จิต ธรรม ส่วนใดส่วนหนึ่งออกเป็นล็อตๆ ไป ขายรถไปเป็นงวดๆ ไป งวดหนึ่งจะได้เงินเข้ามา ๑ งวด งวดหนึ่งจะได้มา ๑ งวด งวดหนึ่งพิจารณากายจนสักแต่ว่ากาย ใจนี้ไม่เกาะเกี่ยว เห็นใหม่ ขายออกไปแล้วงวดหนึ่ง แต่ยังไม่ได้ทำลายเงิน ธรรมที่เข้ามานั้นเข้ามาจนเจือ เข้ามาทำให้โรงงานนี้ ดำเนินการต่อไป ธรรมะได้ขยับขึ้นสูงขึ้นใจ เป็นพุทธแท้แล้วนะ

จากเตรียมเป็นชาวพุทธ แล้วก็ไปเป็นพุทธ เป็นพุทธกัลยาณปุถุชน เป็นชาวพุทธโดยธรรมชาติ เป็นชาวพุทธด้วยวิธีการ แต่ลองพิจารณาขายรถเป็น ๑ ล็อตนี้ เป็นชาวพุทธแท้เพราะเป็นอริยเจ้า เป็นอริยบุคคล เป็นผู้เข้ากระแส จะถึงพระนิพพานต่อไปในภายหลังหน้า แล้วก็ต้องทำการขายออกไป ขายด้วยวิธีไหน? ขายด้วยการเข้ารู้เท่าทันตนใจ การพิจารณาคือการมรรค อริยสังข์จ้ง คือการวิปัสสนาเข้ามาใจ

วิธีการขาย ทางโลก วิธีการขายต้องติดต่อดินค้าที่มีประโยชน์ใช้ใหม่ แต่ทางกิเลส สินค้าที่สวย สินค้าที่งาม สิ่งที่เป็นประโยชน์ เรามีแต่ตระหนี่ เรามีแต่หวงแหน เรามีแต่การยึดไว้ ยึดมั่นถือไว้ การขายคือการทำลายความยึดมั่นถือมั่นในหัวใจกับอารมณ์อารมณ์นั้นนะ กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับในหัวใจที่เราวิปัสสนาขึ้นมาอันนั้นนะ

การค้นคว้ากาย เวทนา จิต ธรรม ด้วยปัญญาธรรมนะ ความเห็นตามภายใน จะเห็นกาย จะชนพองสยงเกล้านะ จะชนพองสยงเกล้าเพราะเห็นโทษของการติดใจ เห็นโทษของว่า บริษัทนี้มันจะล้มละลายไปถ้าไม่สามารถจำหน่ายนี้ออกไปได้ แต่มันติดเพราะอะไร ติดเพราะ ความยึดมั่นถือมั่นในอุปาทาน ในความเป็นจริง ในยางเหนียว ในกิเลส ในอวิชาทั้งหมด อวิชา เจ้าวัฏจักรนี้มันมีลูก มีหลาน มีเหลนออกมา กระแสของอวิชาไม่ใช่มีเจ้าวัฏจักรคนเดียวที่ไหน ยังมีลูก มีหลานออกมา เราชำระเข้าไป ขายเป็นลือตๆ เข้าไป

ถึงว่า เป็นพุทธแท้ ไม่ใช่เตรียมเป็นชาวพุทธ ไม่ใช่เป็นชาวพุทธโดยตามหลักความเป็นจริง แต่เป็นพุทธแท้ๆ เลย เป็นโอรส เป็นลูกของศากยบุตรพุทธชินนรต เป็นลูกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะเดินตามทันแน่นอน

จากที่ว่าเป็นสวะ ชีวิตนี้จิตนี้น่าสงสารมาก ฟังนะ จิตนี้ชีวิตนี้อยู่ในวัฏวนเหมือนสวะอยู่กลางทะเล ลอยไปตามกระแสกรรม จะพบพระพุทธศาสนาหรือไม่พบมันก็ลอยไปตามกระแสกรรม จากเราเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา กิ่งพุทธกาลแล้วได้ประพฤติปฏิบัติได้ตามหลักความเป็นจริง ทำให้เป็นพุทธขึ้นมาตามจริง หลักความเป็นจริง จากที่ว่าเป็นสวะลอยไปตามกระแสของวัฏฏะ มันปลิ้น มันตัด จึงกับกระแสนะ จึงแสงเลเซอร์ยิงเข้าไปกลางหัวใจเลย กดปุ่ม แสงนั้นต้องพุ่งเข้ากลางเป้าหมาย

จิตนี้เข้ากระแสนิพพาน ถึงต้องถึงนิพพานเด็ดขาด ธรรมะ รสของธรรมนะซึ่งรสทั้งปวง ธรรมของจริง ธรรมะแท้ รสของธรรมอันประเสริฐนี้มันมีความยืนยันกลางปัจเจกจิต กลางหัวใจ นั้น ปัจเจกจิตรู้ตามความเป็นจริง ธรรมะเป็นผู้ประสิทธิ์ประสาทให้กับผู้ปฏิบัติ นั้น ให้เป็นชาวพุทธแท้ พุทธแท้มันเอกขนาดนั้น เอกขนาดว่ายืนยันในกลางหัวใจของตน เห็นใหม่ ไม่ต้องให้ใครมาเป็นคนบอก แล้วยังตามพุ่งเข้าไปเป็นลือตๆ เข้าไป ทำลายออกให้หมด กาย เวทนา จิต ธรรม ทำลายความยึดมั่นถือมั่นใจ

สุดท้าย ทำจนถึงพิจารณาภายในเข้าไป พิจารณาอุปาทานเข้าไป ถึงกามราคะ ใจ กามราคะ อยู่ข้างในอันนี้รุนแรง รุนแรงหมายถึงว่า การติดต่อกับบุคคล รถเราเอาออกไปนี่มันเป็นวัตถุใช้ใหม่ แต่ถ้าผู้ที่เอาออกไปจำหน่ายรถนั้น จะก้าวพ้นจากการเป็นเจ้าของลิขสิทธิ์ การขายไปเรา โอนให้เขาไปใช้ใหม่ การโอนเข้าไป การโอนคือการไม่มาเกิดอีก การไม่ลงมาเป็นเจ้าของรถนั้นอีก ถึงกามราคะใจ

กามราคะหมายถึงว่ามันยึดขนาดนั้นนะ เพราะมันเป็นสิ่งที่เกาะเกี่ยวใจ มันเป็นการที่ข้ามพ้นได้ยาก เราจำหน่าย เราให้ตัวแทนมาจำหน่ายมันสบายๆ ใจ แต่ถึงที่สุดแล้วออกหมดแล้วเรา จะไม่มีอะไรเหลือเลย จะไม่มีอะไรเหลือเลย โรงงานนี้หรือโรงงานนั้นก็ เป็นโรงงานร้างๆ เพราะ มันต้องจำหน่ายรถนั้นออกไปทั้งหมด นี่มันต้องใช้ความมุมานะ ความมุมานะ เห็นไหม ก็ว่าตรง กระแสเข้าไปถึงเจ้าวัฏจักรแล้วนั้นนะ

ผู้ที่ถึงพุทธแท้มันจะชวนขายเข้าไปตามหลักตามความเป็นจริง ตามหลักตามความเป็นจริงนะ จิตมันจะหมุนขึ้นไปเรื่อยๆ เพราะมันได้รับรสของธรรมนะซึ่งทั้งรสทั้งปวง รสแท้ๆ ของธรรม แล้วมันจะหมุนกันขึ้นไป หมุนกันขึ้นไป ถ้าจิตนี้มันเป็นธรรมจักร จิตนี้เป็นธรรมจักรนะ เป็นธรรมจักร มันเป็นไปตามจักร เป็นไปตามธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ไว้ ยกขึ้นไป

แต่ถ้ามันเป็นความเห็นของคน ถึงพุทธแท้ขึ้นไปก็จริงอยู่ แต่กิเลสมันขึ้นมานะ เพราะว่า ในรสนั้นมันก็มีส่วนประกอบที่เสียหายก็มี ในโรงงานนั้น คือกิเลสมันก็ยังเข้ามาก้าวก่ายอยู่ เราขายไปแล้วล้อหนึ่ง แต่ในส่วนที่จะขายออกไปอีก ในส่วนประกอบของโรงงานนั้นมีสภาพ ที่ว่าต้องการผลประโยชน์ ต้องมีการต่อรองตลอด ในการประกอบรถยนต์นั้นต้องใช้คน การคน นั้นใจ อารมณ์ที่เกิดขึ้น ความยึดมั่น ความหลง ความไม่ใคร่ครวญ ความไม่เห็นตามความเป็นจริง มันเป็นเรื่องที่วุ่นใจไม่ได้ใจ

ความไม่วุ่นใจ เพราะสิ่งที่ว่าเราเป็นพุทธแท้ขึ้นมาจากรสของธรรมอันนั้น กับรสของข้างบนนี้ รสของธรรมนะ ธรรมที่สามารถชำระกิเลสได้ตามความเป็นจริง มันจะเว้งเว้งมีความสุข แต่ถ้ามันทำลายนี้ได้ โลกธาตุจะหวั่นไหวทั้งหมด มันจะสะเทือนถึงแก่น ถึงกลางของหัวใจ

ความสะเทือนนะ ความสุข ความสุข ความเว้งเว้ง โดยปกติด้วยความปล่อยวางทั้งหมด กับความสุขที่ว่ามันเป็นความสุขเกิดขึ้นจากการปล่อยวางตามหลักความจริง มันสั้นสะเทือน มันครึ้นไปถึงกลางหัวใจ มันลึกเข้าไป รสของธรรมที่ลึกเข้าไป ละเอียดเข้าไป ละเอียดเข้าไป เพราะสิ่งที่เป็นนามธรรม

ดูเวลาฟ้าผ่าสิ เวลาฟ้าผ่า เห็นไหม แสงมาก่อน เสียงครึ้นมาทีหลังเห็นหรือเปล่า แสงคือความเร็วของใจใจ ความเร็วของใจมันรู้ มันสะเทือนออกไป แล้วครึ้นไปหมด นี่มันความสั้นสะเทือนมันต่างกัน ความเร็วมันต่างกัน ต่างกันระหว่างความเร็วรู้สึกของเราเหมือนกัน มัน

ละเอียดต่างกัน นี่ขนาดเป็นวัตถุนะ ที่สิ่งที่เห็นได้ แล้วความสุขภายในสิ นี่ธรรมโอสธ ธรรมะ
 แห่ๆ ใจ ธรรมะที่ชำระกิเลสในสมัยพุทธกาล

แต่ในสมัยปัจจุบันนี้ก็ใช้ได้ เป็นธรรมะอันเดียวกันเกิดขึ้นมาจากหัวใจใจ เพราะ
 ธรรมจักร ภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการวิปัสสนาญาณ มันเกิดขึ้นมาจากที่ไหน? มัน
 เกิดขึ้นมาจากหัวใจใจ จากพลังงาน จากหัวใจ จากจิตติจิต จากอวิชชาปจฺจยา สงฺขารา อวิชชาถ้า
 คิดผิดมันเป็นอวิชชา มันเป็นเจ้าวัฏจักร ก็ต้องพลัดตรงอวิชชานั้น ขอตที่ยืน ขอตให้คิดออกมาใจ
 อวิชชานั้นมันคิดไม่ถูกต้อง

เพราะธรรมโอสธ มันเป็นเรื่องชำระกิเลส มันแทรกเข้าไปในหัวใจนั้น มันแทรกเข้าไป
 นะ คิดผิดเป็นผิด คิดถูกเป็นถูก คิดผิด คิดถูก ผิดทั้งหมด ต้องให้มัชฌิมาปฏิปทา มัชฌิมาปฏิปทา
 คือภาวนามยปัญญา เห็นไหม คิดผิดคือความคิดผิด คือกิเลสมันเคยคิด มันนอนใจอยู่ ความ
 สะสมข้อมูลภายในหัวใจ คิดถูกคือธรรมะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ว่าประกอบ
 รตนต์ขึ้นมา นั่นละ ประกอบขึ้นมาจนเป็นผล คือว่าธรรมะที่เราศึกษามานะ ถ้าเราเกาะเกี่ยวไว้
 ตลอดมันจะเป็นอดีต อนาคต มันเป็นความจำ มันเป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ
 เจ้า

แต่ถ้าเราเอาข้อมูลและวิธีการที่เราศึกษาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช้
 ใคร่ครวญบ่อยเข้าๆ ระหว่างคิดผิดและคิดถูกมันจะลงตรงกลาง ตรงกลาง หมายถึงว่ามันเป็น
 ข้อมูลที่ผิดและข้อมูลที่ถูก เราได้ใคร่ครวญด้วยวิปัสสนาญาณ วิปัสสนาไปจนเกิด กลายเป็น
 ธรรมจักร จักรอันนี้ ธรรมอันนี้ เกิดขึ้นมาจากกลางหัวใจเพราะเราส่งเสริมขึ้นมา

เห็นไหม ภาวนามยปัญญาชำระกิเลส ครึ้น! พันจากกามภพ

โรงงานนี้ร่างกายยังมีอยู่ หัวใจยังมีอยู่ กิเลสโดนทำลายไปหมด กิเลสโดนทำลายไปหมด
 เรามีแต่เจ้าของลิขสิทธิ์ใจ เราสามารถจะไปประกอบข้ามชาติที่ไหนก็ได้ จะไปตั้งโรงงานที่ไหน
 ก็ได้ เพราะสินค้าของเราดีติดตลอดทั่วโลก เขาต้องการนิยมสินค้าของเรา เห็นไหม โรงงานนี้จะ
 ไปตั้งที่ไหนก็ได้

อันนี้ก็เหมือนกัน ลิขสิทธิ์คืออวิชชาปจฺจยา สงฺขารา ตัวความดำริ ความริเริ่มเป็นตัว
 เจ้าของลิขสิทธิ์ใจ นั่นนะ ย้อนกลับเข้าไปตรงนั้นอีก เห็นไหม ต้องทำลายโรงงานแล้ว ต้อง

ทำลายลัทธิที่นั่น ต้องทำลายทั้งหมด ทำลายทั้งหมด ทำลายด้วยการย้อนกลับไป มนุษย์มีป
นิพพิทุคติ เห็นไหม ความสัมพันธ์ ความสัมพันธ์นั้นคือโรงงานที่ประกอบออกไป

แต่ตัวมนุษย์มี นิพพิทุคติ ตัวต่อของจิตใจ มันไม่ใช่ขั้น มันไม่ใช่ข้อมูลที่จำมาแล้ว
ข้อมูลที่จำมามันไม่มี แล้วการย้อนกลับไปตรงนี้ก็ย้อนกลับได้ยาก ถึงต้องใช้ความจำเป็นไง ถ้า
ใช้ความจำเป็นนะ ความจำเป็นต้องความคอยสอดส่องดูความเฉา ความเป็นไปไง นี่แหละ “จิต
เดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส” จิตนี้ส่องใส จิตนี้ถ้าดับเดี๋ยวนี้ไปเกิดบน
พรหม แล้วก็ต้องสุกไปข้างหน้าอย่างเดียว

“จิตเดิมแท้ที่ส่องใส จิตเดิมแท้เป็นผู้ข้ามพ้นกิเลส” จิตเดิมแท้ไม่ใช่ขั้น ขั้น ๕ คือ
เราทำลายหมดหมดแล้ว ข้อมูลสะสมต่างๆ เราได้ทำลายหมดแล้ว แต่ใจของลัทธิที่เฉาๆ
ใจของหลักความเป็นจริงกลางหัวใจ อวิชาเฉาๆ อวิชานี้ความริเริ่ม ความที่จะริเริ่มออกมา
นั่นนะ นี่ย้อนกลับเข้าไป

ธรรมโอสถ ธรรมะเป็นของปัจจุบัน ธรรมะสมัยพุทธกาลก็แก้กิเลสได้ ธรรมะในปัจจุบัน
นี้ก็แก้กิเลสได้ แก้กิเลสได้ตามหลักความเป็นจริง โดยวิธีการของมรรคอริยสังขัง ด้วยความเป็น
ชาวพุทธแท้ๆ ของเรานี้แหละ

เราเกิดมาท่ามกลางกึ่งกลางศาสนา มันจะภูมิใจ มันจะเห็นโอกาส เห็นผล กาลเวลาของ
เราไง โรงงานนี้ยังไม่โดนเสื่อมค่าโดนยึดไป ยังไม่ถึงกับว่าเราต้องตายไปโดยธรรมชาติ เรายังมี
ลมหายใจอยู่เข่าออก เรายังทำอยู่ตลอดเวลา เราเชื่อธรรมะ เชื่อปัญญาคุณของพระพุทธเจ้า เชื่อ
เมตตามหากรุณาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราประพฤติปฏิบัติเข้าไป เห็นไหม เราถึง
มีโอกาส เราถึงเกิดมาเรามีอกภูมิใจ ถึงส่วนตรงนี้เราถึงว่าเป็นปัจจุบันธรรมใจ เป็นปัจจุบัน
เป็นธรรมปัจจุบัน เป็นธรรมะเดี๋ยวนี้ ก็เหมือนกับธรรมะสมัยพุทธกาล

ย้อนกลับเข้าไปตรงนี้ เพราะใช้คำที่ว่า ธรรมๆ หมายถึงธรรมมันละเอียด เราจะได้ใช้
ความหยาบ ความศึษา ความจำอันนั้นเข้ามาจับไม่ได้ แล้วถ้าปล่อยไว้เฉาๆ อันนี้ก็ไปเกิดบน
พรหม ขนาดที่ว่าเราทำขึ้นมา เราพยายามชวนขาย ปฏิบัติได้ขนาดนี้ มันก็จะต้องลงไป
ข้างหน้า นี่กิเลสมันร้ายกาจมาก กิเลสมันร้ายกาจนะ เอาเราเกิดมาแล้วยังเป็นเจ้าวัฏจักร ควบคุม
เรามาขนาดนี้

ถึงว่า ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงได้ประเสริฐ ถึงได้ลึกซึ้ง ถึงได้ตามหลักความเป็นจริง ต้องเข้าได้ตามหลักความเป็นจริง ต้องเป็นธรรมะจริงๆ แล้วแก้ไขได้ตามความเป็นจริง ก็ว่าเป็นชาวพุทธถึงได้ประเสริฐเยี่ยมๆ

นั่นนะ ย้อนกลับเข้าไปถึงเจ้าของลิขสิทธิ์นั่นนะ เพราะลิขสิทธิ์นี้มันเป็นแก่นามธรรม เส้นลงมาตรงไหนมันก็มี ถ้าไม่เส้นมันก็ออกมาไม่ได้ เห็นไหม นั่นละย้อนเข้าไปดู มันเป็นหนึ่งในเดียวใจ เป็นหนึ่งเดียว เป็นต่อนั่นนะ ทำลายตรงนั้นหมดแล้วนะ หมด หมดกัน ทำลายลิขสิทธิ์ ออก ระเบิดออกไป พลิกลิขสิทธิ์นี้เราสละออกหมด สละทิ้งหมดเลย สละทิ้งออกไปแล้วว่างหมด เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ยังมีชีวิตมีลมหายใจเข้าออกอยู่ กิเลสตายไปกลางหัวใจ ใจ กิเลสดับกลางหัวใจ นี่ก็เหมือนกัน ถ้านักปฏิบัติปฏิบัติถึงจุดนั้น ทำได้อย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เดินตามทันองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดับกิเลสทั้งหมดเลย

รถยนต์ก็ทำลายหมด ขายหมด ได้เป็นเงินเป็นทองมา เป็นธรรมโอสธเข้ามา เป็นขั้นเป็นตอนเข้ามา ถึงลิขสิทธิ์มันก็ทำลายหมด ทำลายภพ ทำลายชาติ ทำลายสิ่งที่จะเกิดอีกต่อไปข้างหน้า แต่ก็ยังมีลมหายใจ ยังมีโรงงานอยู่ เราทำลายแต่ความยึดมั่นถือมั่น สูดท้ายแล้วโรงงานรถยนต์นั้น รถยนต์ที่ประกอบนั้นกลายเป็นอันเดียวกันหมด พุทธ ธรรม สงฆ์เป็นหนึ่งใจ

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อยู่ที่กลางหัวใจเป็นหนึ่งเดียว รอแต่วันจะสิ้นชีวิตไปเท่านั้นเอง รอกาลเวลา รอถึงอายุขัย เพราะว่าการเกิดและการตายได้ชำระระดับตั้งแต่การสิ้นกิเลสแล้ววันที่กิเลสดับ การตายและการเกิด สวะนี้ไม่มีตัวตน สวะนี้สักแต่ว่าเป็นสวะ แล้วไม่ลอยไปอีกแล้ว รอแต่วันดับ รอแต่วันที่สวะนั้นมันจะย่อยสลายจมลงไปในห้องทะเล ในวัฏฏะนั้นเท่านั้นเอง โรงงานคือธาตุขันธ์นี้ก็ต้องแตกสลายไปเป็นธรรมดา

รถยนต์คือความจำ คือสังขารขันธ์ ๕ ที่จดจำธรรมะพระพุทธเจ้า อันนั้นก็เป็นหลักความเป็นจริง มันเป็นเรื่องดำเนินมา คือ สพฺเพ ธมฺมา อนตฺตา เข้าไปถึงธรรมแท้ๆ คือความสัมผัสของอวิชาที่พลิกขึ้นมาเป็นวิชา เป็นความสุขแท้ๆ แล้วไม่เกิดเป็นพรหม ไม่เกิดเป็นอะไร เกิดถึงที่สุด ที่สุดแห่งทุกข์แล้ว อันนั้นเป็นหลักความจริงของหัวใจตามความเป็นจริงนะ ตามความเป็นจริง เป็นพุทธจริงๆ เป็นพุทธแท้ๆ เป็นพุทธชินอรส เป็นโอรสขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พระพุทธเจ้า ตามเสด็จพระพุทธเจ้าทันด้วย ตามเสด็จองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทัน เป็นเสมอกันด้วยหัวใจที่บริสุทธิ์ผุดผ่อง

นั่นถึงว่าแก้ได้ ทำได้ ธรรมะสมัยพุทธกาลที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ กับปัจจุบันนี้อันเดียวกัน พระพุทธเจ้านิพพานไปก็เป็นสมบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้ใดปฏิบัติปัจจุบันนี้ สำเร็จปัจจุบันนี้ รู้ปัจจุบันนี้ ก็เป็นสมบัติของผู้ที่ปฏิบัตินั้น พระพุทธเจ้าเอาแต่ของพระพุทธเจ้าไป ไม่ได้เอาของผู้ปฏิบัติผู้อื่นไปด้วยเลย ไม่ได้หยิบของใครไป ไม่ได้เอาของใครไป วางไว้เป็นกลาง เป็นสมบัติ เป็นเหมือนดวงจันทร์ที่ส่องออกมากลางโลกนี้ แล้วเราเป็นคนที่ได้ผลประโยชน์จากดวงจันทร์นั้น แสงสว่างของธรรม เราประพฤติปฏิบัติจนถึงอันนั้น มันก็เป็นสมบัติของเรา สมบัติของคนคนนั้นไง

ถึงว่าโรงงานที่วานั้นเป็นเพราะว่ามันเป็นนามธรรม มันเป็นสิ่งที่ยกขึ้นมา เป็นเครื่องชี้ให้เห็นเป็นบุคลาธิษฐาน แต่พอทำลายแล้ว คือทำลายกิเลส ทำลายความยึดมั่นถือมั่น โรงงานก็อยู่ที่นี่ ความคิดก็ไม่เป็นกิเลส ไม่เกิดมาสะสมในหัวใจให้เป็นทุกข์อีกเลย พันทุกข์ทั้งหมด นี่คือธรรมแท้ๆ ธรรมโอสถที่จะให้เราเป็นเป้าหมายของชาวพุทธ ให้เป็นชาวพุทธ ไม่ใช่เตรียมเป็นชาวพุทธ ให้เป็นชาวพุทธแท้ เห็นใหม่ จากเตรียมพุทธเป็นพุทธ โดยตามความเป็นจริง แล้วก็ป็นพุทธแท้ๆ แล้วก็ถึงกับเป็นธรรมทั้งดวง จบสิ้น เอวัง